

banetakstlovsforslaget — lidet hensynsfuld overfor Rigsdagen. Det foreliggende Lovforslag fremtræder som et Tillæg til en Postlov af 1919, saaledes som denne senere er rettet tre Gange, og det er virkelig en meget brydsom Opgave, der paalægges Rigsdagens Medlemmer, at sammenholde Postloven af 1919 med de tre Serier, som har ændret Forholdet og delvis har ophævet hinanden, for derefter med nogenlunde Sikkerhed at kunne finde ud, hvad nærværende Lovforslags nye Ændringer paa alle Punkter betyder. Jeg henstiller til den højtærede Ministers velvillige Overvejelse, at man fremtidig i saadanne Tilfælde aftrykker i Bilagene ikke hele den paagældende Lov, men dog de enkelte Paragraffer i rettet Stand, som man ved det nye Lovforslag agter at ændre. Jeg tror, det vilde spare de Medlemmer, der særlig skal beskæftige sig med disse Forslag, adskillige halve Timers brydsomt Arbejde.

Lemvigh-Müller: Det forholder sig med denne Takstlov som med Jernbaneloven: der har under Finanslovdebatten været rejst Krav om Takstnedsættelser fra alle Sider, idet man mente, at den sidste Forhøjelse var af et saa stort Omfang, at Publikum reagerede overfor den. Det har utvivlsomt været Tilfældet ikke alene paa Grund af de høje Takster, men ogsaa, desværre, paa Grund af de uheldige økonomiske Forhold indenfor Handel, Haandværk og Industri. For Handelens Vedkommende har mange Firmaer indskrænket sig betydeligt. Der udsendes ikke Cirkulærer, Vareprøver, Reklameskrifter i tilnærmelsesvis saa stort et Antal som tidligere. Dette er skadeligt ikke alene for Postvæsenet, men ogsaa for mange Erhverv, f. Eks. for det litografiske Fag, Bogtrykkeriet, Clichéanstalterne og for øvrigt ogsaa for Ugeblade, Tidsskrifter og i denne Forbindelse ogsaa for Foreningsblade. Derfor er det beklageligt, at det foreliggende Lovforslag ikke anviser større Nedsættelser, men, som der staar i Bemærkningerne, kun Nedsættelser for enkelte Takster, om hvilke det efter de foreliggende Oplysninger kan antages, at de har virket uheldigt og hemmende. Jeg tror at kunne sige, at hvis man skulde have ændret alle de Takster, der har virket hemmende, burde samtlige Takster uden Undtagelse have været foreslaaet nedsat.

Naar dette imidlertid ikke er sket, forstaar jeg, at det skyldes Ministeriets Ængstelse for, at Indtægterne skal svigte. Jeg er imidlertid af den Opfattelse, at der

ikke paa Grundlag af de foreslaaede Nedsættelser kan forventes nogen større Indtægtsforøgelse. For at det skal ske, maa der foretages yderligere Nedsættelser, og dernæst mener jeg, at Postgangen maa forbedres. Afskaffelsen af Søndagspostombæringen har utvivlsomt hemmet Postforsendelserne, foruden at den har virket skadeligt for Handelen. Man bør derfor tage under særlig Overvejelse, om man ikke bør genindføre Søndagsombæringen. Den første Betingelse for, at Postvæsenet i det hele taget kan bære sig, er, at Publikum betjenes godt, og dette maa ske ikke alene ved Ekspeditionen paa Posthusene og Indleveringsstederne, men ogsaa ved Ombæringen. Der er blevet gjort opmærksom paa, at Ombæringen vistnok ikke udføres til fuldkommen Tilfredshed, og jeg kan af egen Erfaring udtale, at jeg bogstavelig daglig faar indleveret paa mit Kontor Breve og andre Postforsendelser, som aldeles ikke tilkommer mig, mange Gange Forsendelser med helt andet Navn og Adresse. Hos os gaar det saaledes, at disse Breve omhyggeligt bliver afleveret til Postbudet igen. Men hvis det ikke er almindelig Coutume andre Steder, hvor man har en ret stor Post, kan man maaske heri finde Grunden til, at mangfoldige Postforsendelser nu om Dage fuldkommen forsvinder og ikke kommer Adressaten i Hænde. Jeg finder det naturligt ved denne Lejlighed at henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa dette Forhold, idet jeg beder ham at indskærpe Personalet større Paapasselighed overfor det korresponderende Publikum.

Naar Ekspedition og Administration er forretningsmæssigt ordnet, og der udvises den fornødne Interesse, vil hele Administrationen ogsaa kunne forenkles og blive betydelig billigere, og dette vil igen kunne medføre billigere Takster. Det er derfor efter min Mening uheldigt, at man er kommet bort fra Tantièmesystemet indenfor Statsvirksomhederne. Hvis de forskellige Embedsmænd ved Statsinstitutionerne var interesseret i Udbyttet i Lighed med, hvad private Funktionærer er i saa at sige alle større og efterhaanden mere og mere ogsaa i mindre Virksomheder, tror jeg, der vilde vindes adskillige Besparelser. Det vilde medvirke til, at der ikke blev oprettet saa mange nye Embeder som for Tiden; man vilde se, at adskillige Embeder var overflødige.

Tantièmesystemet har været indført tidligere, men man kom bort fra det igen. Grunden dertil er mig ikke ganske klar, men